

24 hodin napřed s udáním místa a času jejího konání. Z těchto ustanovení plyne, že se veřejná schůze spolková může konati kdekoli (viz min. nařízení ze dne 7. listopadu 1897 č. 20531, Manz II., str. 159) a kdykoli, jen když včas učiněno bylo o tom předepsané oznámení. Z uvedeného plyne, že všechny předpoklady veřejné schůze spolkové jsou v přítomném případě splněny. Za veřejnou schůzi spolkovou považovala ohlášenou přednášku kočovní učitelky A-ové, také okresní správa politická a proto ji také, neshledavši závady dle §u 21 spolkového zákona, povolila. Za veřejnou schůzi ve smyslu §u 2 shromažďovacího zákona ona přednáška vůbec nemohla býti úřadem pokládána, ježto dle §u 13 shromažďovacího zákona, nejsou včas, totiž 3 dny napřed, ohlášena, byla by musila býti zakázána. Bylo proto ve smyslu §§ů 33, 292 a 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 1406.

Kdo chová v místnosti, přístupné třetím osobám, dynamit, nedopouští se sice přečinu dle §u 3 zákona o třaskavinách ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák., ovšem ale přestupku dle §u 431 tr. zák.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1923, Kr I 823/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 20. května 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 3 zákona ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným přestupkem dle §u 431 tr. zák., jehož se dopustil tím, že chovaje v roce 1921 v L. ve svém příbytku 2½ patron dynamitu (a to: dvě patrony na almaře v komůrce a ½ patrony na okně komůrky), dopustil se jednání, o němž již dle přirozených jeho následků, jež každý snadno poznati může, mohl postřici, že se jím může způsobiti nebezpečí života nebo bezpečnosti těla lidského, byť i žádná škoda skutečně jím nebyla způsobena.

D ů v o d y:

Dle čtvrtého odstavce §u 1 zákona o třaskavinách ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák. nemá předpis prvního odstavce místa při třaskavinách, jsoucích předmětem státního monopolu. František M. mohl by tedy přečinem dle §u 2—3 dotčeného zák., spáchaným tím, že třaskaviny za okolností, označených v §u 3 dotč. zák., bez úředního povolení u sebe choval, býti uznán vinným jen tehda, nešlo-li o třaskaviny, jsoucí předmětem státního monopolu. Zákonem ze dne 15. července 1919, čís. 414 a prováděcím nařízením ze dne 8. listopadu 1920, čís. 615 sb. z. a n. prohlášen byl dynamit, o nějž jde, za předmět státního monopolu (§ 1 č. 3 nař.). Právně pochybeným jest tudíž rozsudek, jenž stěžovatele uznal vinným přečinem §u 3 dotčeného zákona proto, že nedovoleně u sebe choval dynamit. Byly-li tu okolnosti, vytčené v §u 3 zák.

o třask., mohl býti odsouzen jen podle všeobecných předpisů §u 431 tr. zák., jelikož nenastaly následky uvedené v §u 336 f) tr. zák. Marně popírá ovšem stížnost vůbec i ohrožení tělesné bezpečnosti lidí, jak ji předpokládá § 431 tr. zák. právě jako § 3 zák. o třask. poukazujíc na to, že dynamit byl v uzamčené komoře, kam ani osoby cizí ani děti nemají přístupu. Ze zjištění rozsudkových plyne, že komora, v níž byly patrony, byla alespoň manželce stěžovatelově přístupna a nevylučuje též přístupnost pro děti, kdyby byla z jakéhokoli důvodu komora zůstala neuzamčena. To stačí s hlediska §u 431 tr. zák., aniž třeba, jak míní stížnost, zjistiti případ konkrétní, kde komora nedopatřením zůstala nezamčena. Neboť při nebezpečné povaze třaskaviny, jako jest dynamit, jest tělesná bezpečnost osob v domě neustále ohrožena, jakmile dynamit v obydleném domě vůbec jest. Nasvědčují tomu přísné předpisy o vyrábění, prodeji a uschování třaskavin tohoto rázu vůbec.

Čís. 1407.

Zkrácení eráru na poplatku z převodu nemovitosti udáním nižší kupní ceny nespadá pod skutkovou podstatu podvodu ve smyslu §u 197 tr. zák.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1923, Kr I 1003/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 23. června 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin podvodu dle §§ů 197, 200 tr. zák., jehož prý se dopustil tím, že dne 21. dubna 1921 v K. Istivým předstíráním, že cena domku č. p. 46 v P. byla smluvna na 10.000 Kč místo 20.000 Kč, uvedl berní úřad v K. v omyl, jímž stát na své majetnosti škodu 200 Kč převyšující utrpěti měl a částkou 500 Kč skutečně utrpěl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného napadá odsouzení pro zločin podvodu z důvodů §u 281 čís. 9 písm. a) a 10 tr. ř., dovozujíc, že jde o zatajení pravé kupní ceny před poplatkovým úřadem, jež nespadá pod předpisy o podvodu, nýbrž zakládá jen administrativně trestný přešpek důchodkový. Zmateční stížnosti, jež dle toho provádí toliko prvý z obou zmíněných důvodů zmatečnosti rozsudku, nelze nepřisvědčiti. Nemůže ovšem býti pochybno, že zjištěné jednání obžalovaného zahrnuje v sobě jak po stránce objektivní tak ve směru subjektivním veškeré zákonné známky skutkové podstaty podvodu, a to vzhledem k výši zamýšlené škody podvodu zločinného. Obžalovaný, ujednav s Kateřinou R-ovou ústně koupil domku za 20.000 Kč, dal napsati do písemní smlouvy, dané v K. dne 21. dubna 1921, že domek koupil za